

Η 28η Οκτωβρίου είναι μια σημαντική επέτειος που γιορτάζουμε κάθε χρόνο, σε ανάμνηση του υπερήφανου «ΟΧΙ» στις απαιτήσεις των Ιταλών και την έναρξη του ελληνοϊταλικού πολέμου. Ουσιαστικά γιορτάζουμε την είσοδο της Ελλάδας στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Στο άρθρο αυτό θα εξετάσουμε την αστρολογική πλευρά των γεγονότων εκείνης της περιόδου αλλά για να είναι ολοκληρωμένη η ανάλυση δεν θα μείνουμε στη συγκεκριμένη ημερομηνία ή στους μήνες του «Έπους της Πίνδου» αλλά θα προσπαθήσουμε να δούμε συνολικά με ποιες συνθήκες ενεπλάκη η Ελλάδα στον πόλεμο και ποια ήταν τα αποτελέσματά του.

Έτσι, θα μελετήσουμε τις σημαντικότερες διελεύσεις από το ωροσκόπιο της Ελλάδας (υπολογισμένο για 3/2/1830 ώρα 12 το μεσημέρι) για μια περίοδο 14 χρόνων, από το 1936 μέχρι το 1949, χωρισμένη σε τρεις περιόδους: πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τον πόλεμο. Για την κάθε περίοδο γίνεται μια συνοπτική αναφορά στα ιστορικά γεγονότα της εποχής και θα ακολουθεί η αστρολογική

ανάλυση, στηριγμένη στις διελεύσεις και προόδους της κάθε περιόδου και με ανοχή μέχρι μία μοίρα.

Προετοιμασία για τον Πόλεμο (1936-1939)

Η προετοιμασία της Ελλάδας για το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο ουσιαστικά ξεκίνησε το 1936 με τη δικτατορία της 4ης Αυγούστου. Όλα τα προηγούμενα χρόνια τα πολιτικά κόμματα είχαν αποτύχει να αποτελέσουν μια αξιόπιστη λύση και ο κόσμος είχε βαρεθεί να έχει βραχύβιες κυβερνήσεις, συνεχείς εκλογές, αποτυχημένα στρατιωτικά κινήματα κλπ.

Το σκηνικό της εποχής συμπλήρωνε η σημαντική άνοδος του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος (ΚΚΕ) που αποτελούσε πλέον υπολογίσιμη δύναμη, τόσο στη βουλή όσο και στο συνδικαλιστικό χώρο όπου οι δυναμικές απεργιακές κινητοποιήσεις συχνά βάφονταν στο αίμα. Το γεγονός ότι η Ελλάδα βρισκόταν στο τέλος μιας εποχής φαινόταν όχι μόνο από τη σύγχυση που επικρατούσε αλλά και από το θάνατο πολλών παλαιών πολιτικών όλων των παρατάξεων, με σημαντικότερο το θάνατο του Ε.Βενιζέλου στο Παρίσι όπου ζούσε αυτοεξόριστος.

Από αστρολογικής άποψης εκείνη την περίοδο ολοκληρωνόταν ο τριακονταετής κύκλος Ήλιου – Σελήνης στην προοδευμένη κίνησή τους με τη Νέα Σελήνη που σχηματίστηκε το Δεκέμβριο του 1937 και που είχε ξεκινήσει το 1908. Το παλιό πολιτικό σκηνικό όφειλε να αποσυρθεί για να έρθουν νέοι άνθρωποι που θα οδηγούσαν τη χώρα στις επόμενες δεκαετίες.

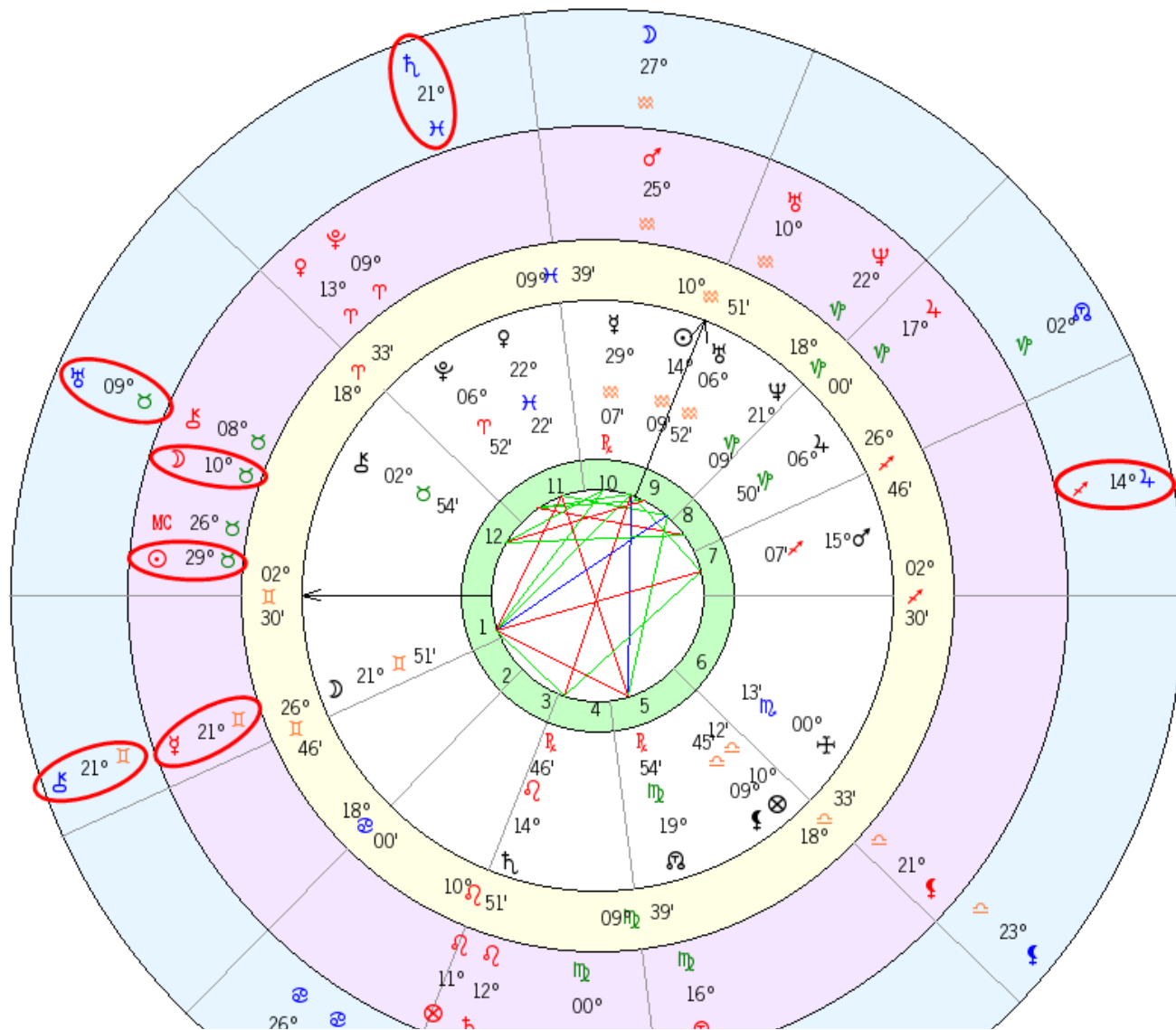
Ιδανικά θα ήταν πολιτικοί που δεν θα είχαν εμπλακεί στον εθνικό διχασμό και θα μπορούσαν να ενώσουν μια διαιρεμένη κοινωνία. Ωστόσο φαίνεται πως τέτοιοι πολιτικοί δεν υπήρχαν ή κι αν υπήρχαν δεν είχαν αρκετή δύναμη. Ο Ιωάννης Μεταξάς δεν ήταν ένας από αυτούς αφού σαν παλαίμαχος πολιτικός και στρατιωτικός ήταν άμεσα εμπλεκόμενος στα γεγονότα που οδήγησαν στο διχασμό.

Ωστόσο παρόλο που δεν ήταν αυτό που ζήτηγε η χρονική συγκυρία και παρά την πολύ περιορισμένη απήχηση που είχε στο εκλογικό σώμα, ο Ι.Μεταξάς εκμεταλλευόμενος την κοινωνική αναστάτωση, τον κομμουνιστικό κίνδυνο και τις καλές σχέσεις του με τον βασιλιά, ανέλαβε την εξουσία και ανέστειλε τη λειτουργία της βουλής. Ακολούθησαν εκτεταμένες διώξεις των αριστερών με φυλακίσεις, βασανιστήρια και εξορίες.

Έτσι με την πολιτική του βάρυνε ακόμα περισσότερο το χάσμα ανάμεσα στις αντίπαλες παρατάξεις κι ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας πέρασε στο περιθώριο και την παρανόμια. Τουλάχιστον όμως σαν στρατιωτικός είχε πολύ μεγαλύτερη διορατικότητα κάτι που είχε φανεί από την εποχή της μικρασιατικής εκστρατείας, όταν ήταν από τους λίγους που είχαν δει την επερχόμενη καταστροφή.

Έτσι βασική προτεραιότητά του στο διάστημα που κυβέρνησε ήταν ο εξοπλισμός και εκσυγχρονισμός του στρατεύματος καθώς και η κατασκευή εκτεταμένων οχυρωματικών έργων στα βόρεια σύνορα. Επίσης στα υπέρ του είναι ότι παρόλο που ο ίδιος είχε ασπαστεί τη φασιστική ιδεολογία δεν προσπάθησε να εντάξει την Ελλάδα στις δυνάμεις του Άξονα. Αυτό σίγουρα οφείλεται στη δεδομένη αντίδραση που θα προκαλούσε στον κόσμο μια τέτοια προσπάθεια και στους δεσμούς της Ελλάδας με τους παραδοσιακούς συμμάχους της, άλλωστε και ο βασιλιάς ήταν αγγλόφιλος. Πιθανόν όμως να οφείλεται και στη πίστη του ότι τελικά οι δυνάμεις του Άξονα θα χάσουν τον πόλεμο.

Ας δούμε τον χάρτη της Ελλάδας με τις σημαντικότερες διελεύσεις / προόδους για την περίοδο που εξετάζουμε, υπολογισμένες για την 4η Αυγούστου 1936, ημερομηνία επιβολής της ομώνυμης Δικτατορίας.

Καταρχήν στον μεσαίο κύκλο (πρόοδοι) βλέπουμε Ήλιο και Σελήνη και πλησιάζουν μεταξύ τους. Θα συναντηθούν την επόμενη χρονιά στην πρώτη μοίρα των Διδύμων, δηλαδή πολύ κοντά στον γενέθλιο Ωροσκόπο της χώρας, ξεκινώντας τον επόμενο τριακονταετή του κύκλο που πήγε τη χώρα μέχρι την άλλη δικτατορία, αυτήν της 21ης Απριλίου.

Για την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του Μεταξά, η οποία στηρίχθηκε στην υποστήριξη των ενόπλων δυνάμεων, είχαμε όπως ήταν αναμενόμενο την ενεργοποίηση του γενέθλιου Άρη στο ωροσκόπιο της Ελλάδας. Συγκεκριμένα, τον Μάρτιο του 1936 όταν ο βασιλιάς διόρισε τον Μεταξά υπουργό στρατιωτικών, ουσιαστικά επιβάλλοντάς τον σαν μέλος της κυβέρνησης, είχε σχηματιστεί αντίθεση ακριβείας ανάμεσα σε Κρόνο και Ποσειδώνα, με τους δύο πλανήτες να τετραγωνίζουν ταυτόχρονα το γενέθλιο Άρη της Ελλάδας.

Ο κύκλος των δύο αυτών πλανητών δείχνει την αλληλεπίδραση του εφικτού (Κρόνος) με το όνειρο (Ποσειδώνας) και τα κρίσιμα σημεία του κύκλου είναι μια δοκιμασία για το κατά πόσο οι ιδέες μπορούν να βρουν πρακτική εφαρμογή. Τη

συγκεκριμένη χρονική περίοδο όπου η Ελλάδα βίωνε όπως είπαμε το τέλος μιας εποχής, η αντίθεση Κρόνου – Ποσειδώνα ήρθε να δείξει το χάσμα που υπήρχε ανάμεσα σε διαφορετικές κοινωνικές ομάδες.

Η ενεργοποίηση του γενέθλιου Άρη φανερώνει ότι οι ένοπλες δυνάμεις θα κληθούν να δώσουν τη λύση. Στις αρχές Αυγούστου του 1936, όταν εγκαθιδρύθηκε η δικτατορία, ο γενέθλιος Άρης δεχόταν πάλι τετράγωνο ακριβείας από τον Ποσειδώνα, αφού λόγω της ανάδρομης κίνησης του τελευταίου είχε ξαναγυρίσει στην ίδια θέση, και ταυτόχρονα σύνοδο με τον Δία, ο οποίος έχει την τάση να οδηγεί στην υπερβολή πέρα από κάθε όριο.

Η εθνικόφρονος ιδεολογία του «Γ' Ελληνικού Πολιτισμού» (ο αρχαίος και ο βυζαντινός ήταν οι δύο πρώτοι) που προσπάθησε να διαδώσει το νέο καθεστώς, είναι μια ένδειξη ότι η δικτατορία ιδρύθηκε κάτω από την επίδραση Δία και Ποσειδώνα, όπου ιδανικά, ηθικές και ψευδαισθήσεις μπερδεύονται και μπορούν να οδηγήσουν σε εκτροχιασμό.

Η σύνοδος του προοδευμένου Ερμή με τη γενέθλια Σελήνη δείχνει αυτή την επικοινωνιακή προπαγάνδα στην οποία επιδόθηκε το νέο καθεστώς. Ταυτόχρονα

στις αρχές Αυγούστου η γενέθλια Σελήνη δεχόταν τετράγωνο από τον Κρόνο και σύνοδο από Χείρωνα, ενώ η προοδευμένη Σελήνη ήταν σε τετράγωνο με το Μεσουράνημα. Οι όψεις αυτές μας δείχνουν την καταπίεση που περίμενε μέρος του λαού από το νέο καθεστώς αλλά και την αντίδραση στο καθεστώς αυτό.

Την περίοδο μέχρι τον πόλεμο σχηματίστηκαν στο ωροσκόπιο της Ελλάδας δύο σημαντικές όψεις. Η πρώτη ήταν το πέρασμα του Ουρανού από τον Ταύρο που είχε σαν αποτέλεσμα να σχηματίσει τετράγωνο με τους πλανήτες στον άξονα MC-IC. Οι όψεις αυτές ξεκίνησαν το Μάιο του 1936, όταν στην μεγάλη απεργία στη Θεσσαλονίκη δώδεκα εργάτες σκοτώθηκαν από πυρά της αστυνομίας, δρομολογώντας τις εξελίξεις για τη δικτατορία της 4ης Αυγούστου.

Οι όψεις του Ουρανού ολοκληρώθηκαν τον Απρίλιο του 1939, όταν η Ιταλία κατάκτησε την Αλβανία, δρομολογώντας ουσιαστικά την εισβολή στην Ελλάδα. Η ταυτόχρονη ένταση στις δύο πλευρές του άξονα MC-IC συμβολίζει την όξυνση των αντιθέσεων ανάμεσα σε κυβέρνηση και αντιπολίτευση. Ο Ουρανός είναι δυναμικός πλανήτης και η επίδραση του δεν μπορεί παρά να φέρει δραστικές λύσεις, χωρίς να ενδιαφέρεται αν θα μείνουν όλοι ικανοποιημένοι. Τελικά την,

έστω προσωρινή, λύση έδωσε ο εξωτερικός αντίπαλος, που έφερε μια κάποια κοινή συστράτευση.

Η δεύτερη σημαντική όψη ήταν η σύνοδος του προοδευμένου Ήλιου με τον Ωροσκόπο της χώρας, που διάρκεσε από τον Αύγουστο του 1938 μέχρι το Σεπτέμβριο του 1940. Αυτή είναι μια όψη που συμβαίνει μια φορά κάθε 365 χρόνια και φέρνει μαζί τον κεντρικό πυρήνα του ωροσκοπίου, την ουσιαστική ταυτότητά του, με την εικόνα που προβάλλεται προς τα έξω. Στο διάστημα αυτό η Ελλάδα προσπαθούσε μάταια να κρατήσει τα προσχήματα, εφαρμόζοντας μια υποτιθέμενη πολιτική ουδετερότητας.

Στην πραγματικότητα είχε διαλέξει στρατόπεδο και ήταν έτοιμη για μια μεγάλη περιπέτεια που θα άλλαζε για πάντα την εικόνα της. Επίσης, τουλάχιστον η κυβέρνηση που στην πολιτική αστρολογία συμβολίζεται από τον Ήλιο, είχε την αυτοπεποίθηση να προβάλει και να εφαρμόσει τα πιστεύω που πρέσβευε.

Πόλεμος, Κατοχή και Αντίσταση (1940 - 1944)

Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος ξεκίνησε επίσημα το Σεπτέμβριο του 1939 με την εισβολή της Γερμανίας στην Πολωνία, ενώ και στη γειτονιά μας η Ιταλία είχε ήδη κατακτήσει την Αλβανία από τον Απρίλιο του 1939. Ο πόλεμος ήταν αναπόφευκτος από τη στιγμή που η Ιταλία θεωρούσε τα Βαλκάνια δική της ζώνη επιρροής ενώ η Ελλάδα είχε κάνει της επιλογές της διαλέγοντας το στρατόπεδο των Άγγλων.

Επίσημα η ελληνική κυβέρνηση προσπαθούσε να κρατήσει ουδέτερη στάση, προετοιμαζόμενη ταυτόχρονα για τον πόλεμο που ερχόταν. Έτσι δεν απάντησε στις συνεχείς προκλήσεις των Ιταλών, με αποκορύφωμα τη βύθιση της Έλλης το δεκαπενταύγουστο του 1940 που δεν προκάλεσε ούτε καν φραστική αντίδραση της κυβέρνησης.

Τελικά στις 28 Οκτωβρίου 1940 ο Ιταλός πρέσβης απαίτησε από τον Ι.Μεταξά να επιτραπεί η διέλευση ιταλικών στρατευμάτων από το έδαφος της Ελλάδας, η κατάληψη στρατηγικών σημείων κλπ. Η απάντηση ήταν αρνητική και τα ξημερώματα εκείνης της μέρας άρχισε η ιταλική επίθεση. Η Ελλάδα όμως ήταν έτοιμη για τον πόλεμο σε ψυχολογικό και οργανωτικό επίπεδο.

Αυτό φαίνεται από το υψηλό φρόνιμα των πολιτών που έτρεξαν να καταταγούν στο στρατό αλλά και από το γεγονός ότι μέχρι τις αρχές Νοεμβρίου η επιστράτευση είχε ολοκληρωθεί. Το «Έπος της Πίνδου» όπως ονομάστηκε, διάρκεσε ως τις 16 Νοεμβρίου 1940 όταν ο ελληνικός στρατός ανακατέλαβε όλα τα εδάφη της ελληνικής επικράτειας και ανάγκασε τα ιταλικά στρατεύματα να υποχωρήσουν στην Αλβανία. Αυτή ήταν η πρώτη νίκη κατά των δυνάμεων του Άξονα στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Οι μάχες συνεχίστηκαν στο αλβανικό έδαφος με τον ελληνικό στρατό να προελαύνει και μέχρι τον Ιανουάριο του 1941 να έχει καταλάβει όλη τη Βόρεια Ήπειρο. Ωστόσο όσο απομακρυνόταν στο έδαφος της Αλβανίας, τόσο πιο δύσκολος γινόταν ο ανεφοδιασμός και σε συνδυασμό με την έλευση της βαρυχειμωνιάς οι μάχες σταμάτησαν με τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα να κρατάνε τις θέσεις τους.

Στην αρχή της άνοιξης είχε γίνει φανερό ότι η Γερμανία θα επιτεθεί στην Ελλάδα, ενώ ο κύριος όγκος των ελληνικών στρατευμάτων βρισκόταν στην Αλβανία. Η λογική σύστηνε την συντεταγμένη υποχώρηση αλλά κυριάρχησε το συναίσθημα που δεν δεχόταν οι νικητές Έλληνες να υποχωρήσουν μπροστά

στους ηττημένους Ιταλούς. Έτσι στο μέτωπο της Αλβανίας οι Ιταλοί επιχειρήσαν την «εαρινή επίθεση» στα μέσα Μαρτίου που αποκρούστηκε χωρίς να τους δώσει κάποιο ουσιαστικό κέρδος.

Όμως στις 6 Απριλίου του 1941 ξεκίνησε η εισβολή των Γερμανών από τη Βουλγαρία και μέχρι τις 19 Απριλίου είχαν καταλάβει όλη τη Βόρεια Ελλάδα αποκόπτοντας το κύριο σώμα του ελληνικού στρατού, το οποίο βρισκόταν ακόμα στο αλβανικό μέτωπο. Σε βοήθεια της Ελλάδας είχε έρθει περιορισμένη δύναμη της Βρετανικής Κοινοπολιτείας που όμως δεν στάθηκε ικανή να προβάλει σημαντική αντίσταση μπροστά στη συντριπτική υπεροχή των Γερμανών.

Έτσι στις 20 Απριλίου έγινε η συνθηκολόγηση, αρκετά τιμητική για τον ελληνικό στρατό που δεν θα αιχμαλωτιζόταν και στις 27 Απριλίου οι Γερμανοί μπήκαν στην Αθήνα. Η τελευταία πράξη της εισβολής διαδραματίστηκε στην Κρήτη που καταλήφθηκε στα τέλη Μαΐου του 1941, παρά την ηρωική αντίσταση των κατοίκων και μικρής συμμαχικής δύναμης που προκάλεσε σημαντικές απώλειες στους Γερμανούς.

Με την κατάληψη ολόκληρης της Ελλάδας ξεκίνησε η σκληρή περίοδος της στρατιωτική κατοχής της χώρας από τις δυνάμεις του Άξονα. Η Ιταλία απέκτησε τον έλεγχο του μεγαλύτερου μέρους της Ελλάδας προσπαθώντας να ανορθώσει το στραπατσαρισμένο γόητρό της, η Βουλγαρία πήρε τη Θράκη που πάντα διεκδικούσε και η Γερμανία κράτησε τις πλέον στρατηγικές περιοχές (κυρίως Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Κεντρική Μακεδονία, Κρήτη και τα σύνορα με Τουρκία) εξασφαλίζοντας σημαντικούς σταθμούς ανεφοδιασμού για τις επιχειρήσεις στην ανατολική Μεσόγειο.

Ωστόσο η κατοχή της Ελλάδας αποδείχτηκε δύσκολη υπόθεση για τους κατακτητές αφού ο λαός από την αρχή έδειξε τη διάθεσή του να αγωνιστεί για την ελευθερία του. Ήδη μόλις τρεις μέρες μετά την είσοδο των Γερμανών στην Αθήνα, δύο νεαροί φοιτητές, ο Μανόλης Γλέζος και ο Αποστόλης Σάντας, σκαρφάλωσαν στο βράχο της Ακρόπολης και κατέβασαν τη ναζιστική σημαία.

Το Σεπτέμβριο του 1941 ιδρύθηκαν τρεις αντιστασιακές οργανώσεις: ο Εθνικός Δημοκρατικός Ελληνικός Σύνδεσμος (Ε.Δ.Ε.Σ.), η Εθνική και Κοινωνική Απελευθέρωση (Ε.Κ.Κ.Α.) και το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (Ε.Α.Μ.). Επικεφαλής στις δύο πρώτες οργανώσεις ήταν παλαιοί στρατιωτικοί ενώ το ΕΑΜ

και το στρατιωτικό παρακλάδι του, ο Ελληνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (Ε.Λ.Α.Σ), ιδρύθηκαν από το ΚΚΕ.

Η αντιστασιακή δράση των οργανώσεων αυτών υπήρξε πλούσια και αναλόγως σκληρά ήταν τα αντίποινα από πλευράς των κατακτητών αφού οι Γερμανοί εκτελούσαν πολλαπλάσιο αριθμό Ελλήνων για κάθε ένα νεκρό Γερμανό. Κορυφαία στιγμή της αντίστασης θεωρείται η ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου στις 25 Νοεμβρίου 1942, ημερομηνία στην οποία πλέον εορτάζεται η Εθνική Αντίσταση, ενώ από το 1943 πολλές ορεινές περιοχές είχαν ουσιαστικά ελευθερωθεί και βρισκόταν κάτω από τον έλεγχο του ΕΛΑΣ.

Στον αντίποδα υπολογίζεται ότι περίπου πενήντα χιλιάδες Έλληνες εκτελέστηκαν από τις δυνάμεις κατοχής και πολλά χωριά καταστράφηκαν ολοσχερώς. Ανυπολόγιστος είναι ο αριθμός των ανθρώπων που πέθαναν από πείνα αφού το επισιτιστικό πρόβλημα ήταν η μεγαλύτερη απειλή στα δύσκολα χρόνια της κατοχής.

Μετά το αρχικό πολύ δύσκολο διάστημα, η διαφαινόμενη επικράτηση των συμμάχων βελτίωσε την κατάσταση και στην κατεχόμενη Ελλάδα, τουλάχιστον

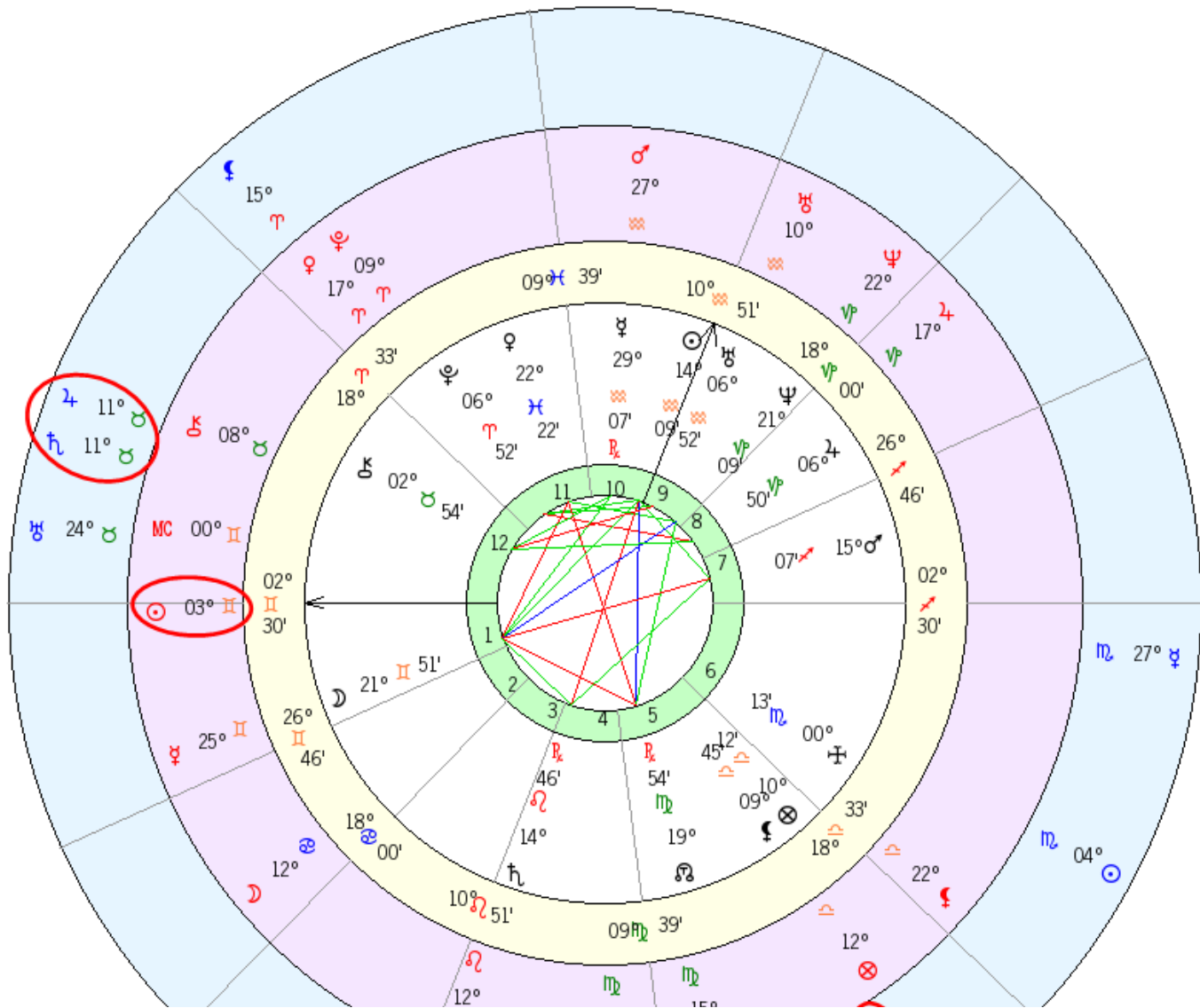

όσο αναφορά στην προμήθεια τροφίμων. Το Σεπτέμβριο του 1943 κατάρρευσε η Ιταλία με αποτέλεσμα πολλοί Ιταλοί στρατιώτες να περάσουν στις τάξεις του ΕΛΑΣ ενώ από τις αρχές του 1944 οι οργανώσεις και οι σύμμαχοι φαίνεται να ασχολούνταν λιγότερο με το πως θα φύγουν οι Γερμανοί και περισσότερο με το τι θα ακολουθήσει μετά.

Τα πρώτα σημάδια του εμφυλίου πολέμου είχαν κάνει την εμφάνισή τους αφού στον ελλαδικό χώρο δρούσαν περισσότερες από 15 αντιστασιακές οργανώσεις, οι οποίες είχαν συγκρουστεί μεταξύ τους, με χαρακτηριστικότερο γεγονός τη δολοφονία του συνταγματάρχη της ΕΚΚΑ, Δημητρίου Ψαρού από στέλεχος του ΕΛΑΣ. Ήδη πριν την απελευθέρωση της Ελλάδας υπήρχαν τρεις κυβερνήσεις: η κατοχική κυβέρνηση με έδρα την Αθήνα, η εξόριστη βασιλική κυβέρνηση του Καΐρου την οποία αναγνώριζαν οι σύμμαχοι και η «Κυβέρνηση του Βουνού» που ίδρυσε το ΕΑΜ με έδρα τη Βίνιανη της Ευρυτανίας.

Τελικά επιτεύχθηκε κάποια προσωρινή ανακωχή (που όπως πολύ γρήγορα αποδείχθηκε ήταν μόνο επιφανειακή) και όταν οι Γερμανοί έφυγαν τον Οκτώβριο του 1944, η εξόριστη κυβέρνηση ήρθε στην Ελλάδα, σαν κυβέρνηση όλων των Ελλήνων.

Ας δούμε τον χάρτη της Ελλάδας με τις διελύσεις / προόδους. Καταρχήν για την περίοδο του πολέμου, οι θέσεις των πλανητών είναι υπολογισμένες για την 28η Οκτωβρίου 1940, όταν ξεκίνησε ο πόλεμος για την Ελλάδα.

Από αστρολογικής πλευράς υπάρχουν δύο σημαντικές διελεύσεις που αξίζει να αναφέρουμε για την περίοδο του Πολέμου. Η πρώτη χρονικά είναι ένα εξάγωνο του Πλούτωνα με τον Ωροσκόπο της Ελλάδας που σχηματίστηκε πέντε φορές συνολικά από το Σεπτέμβριο του 1939 μέχρι το Μάιο του 1941.

Ουσιαστικά την ίδια περίοδο ο Πλούτωνα σχημάτιζε εξάγωνο και με τον προοδευμένο Ήλιο της Ελλάδας που ήταν σε σύνοδο με τον Ωροσκόπο. Αυτή η διπλή επίδραση του Πλούτωνα συμβολίζει το μεγάλο απόθεμα δυνάμεων που διαθέτε η Ελλάδα εκείνη την περίοδο αλλά επίσης και την απροθυμία για κάθε συμβιβασμό, αφού κάτω από την επίδραση του Πλούτωνα τα ημίμετρα δεν γίνονται αποδεκτά.

Η δεύτερη σημαντική διέλευση είναι η σύνοδος Δία - Κρόνου στον Ταύρο. Οι δύο αυτοί πλανήτες σχηματίζουν σύνοδο κάθε είκοσι χρόνια, ορίζοντας τις περιόδους κοινωνικών ζυμώσεων και αλλαγών στις προτεραιότητες μιας κοινωνίας, καθώς οι ιδέες και τα πιστεύω δοκιμάζονται και στο βαθμό που είναι ρεαλιστικά μπαίνουν σε πρακτική εφαρμογή. Η πρώτη σύνοδος των δύο

πλανητών σχηματίστηκε τον Αύγουστο του 1940 και επαναλήφθηκε τον Οκτώβριο της ίδιας χρονιάς και το Φεβρουάριο του 1941.

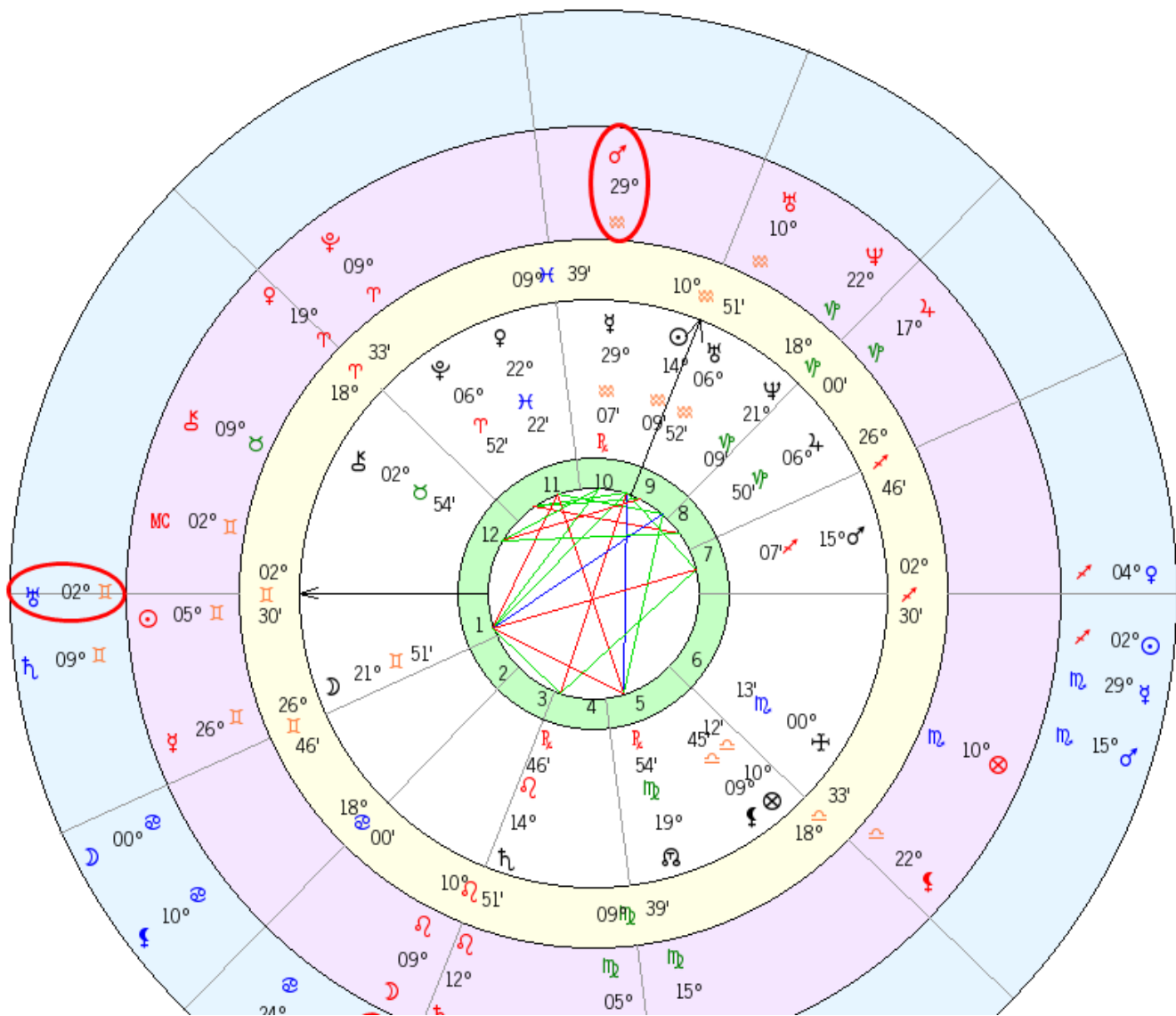
Η σύνοδος αυτή θεωρείται σημαντική για όλο το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο επειδή τότε ο πόλεμος φούντωσε με την επίθεση της Γερμανίας στη Δυτική Ευρώπη και τα Βαλκάνια, αλλά ειδικά για την Ελλάδα έχει ξεχωριστή σημασία αφού οι δύο αυτοί πλανήτες σχημάτιζαν ταυτόχρονα Τετράγωνα με τις δύο πλευρές του άξονα MC - IC.

Οι όψεις αυτές διάρκεσαν από τον Μάιο του 1940 μέχρι τον Απρίλιο του 1941. Η παρουσία δύο τόσων αντίθετων πλανητών στην κρίσιμη αυτή περιοχή του ωροσκοπίου δείχνει τις αντικρουόμενες τάσεις της περιόδου. Από τη μία υπήρχε η αισιοδοξία, η πίστη και διάθεση να ξεπεραστούν τα όρια ενώ από την άλλη η φωνή της σύνεσης πρόκρινε την αποφυγή κάθε σύγκρουσης, την προσπάθεια για διατήρηση της ουδετερότητας αλλά και τη συστηματική προετοιμασία για τον πόλεμο που ήταν αναπόφευκτος.

Τελικά τα γεγονότα της περιόδου ήταν επίσης αντικρουόμενα, αφού ο ελληνικός στρατός έγραψε μια ακόμα σελίδα δόξας αλλά η Ελλάδα δεν απέφυγε την Κατοχή με τραγικές συνέπειες για τα επόμενα χρόνια.

Κλείνοντας την αστρολογική πλευρά του πολέμου θα ήταν παράλειψη να μην αναφέρουμε ότι όταν έγινε η επίδοση του τελεσιγράφου για την παράδοση της Ελλάδας, που θεωρείται η επίσημη έναρξη του πολέμου, ο Άρης σχημάτιζε Τρίγωνο ακριβείας με τον Ήλιο της Ελλάδας. Η απόρριψη του τελεσιγράφου ήταν δεδομένη όποια μέρα κι αν δινόταν αυτό, ωστόσο αυτός ο συγχρονισμός δείχνει ξεκάθαρα τη διάθεση της Ελλάδας να πολεμήσει για να υπερασπιστεί την ανεξαρτησία της αλλά και την ικανότητά της αυτό να το κάνει αποτελεσματικά.

Για την περίοδο της Κατοχής και της Αντίστασης θα δούμε το χάρτη της Ελλάδας με τις διελεύσεις / προόδους υπολογισμένες για 25/11/1942, ημέρα ανατίναξης της γέφυρας του Γοργοποτάμου και επίσημη ημέρα εορτασμού της Εθνικής Αντίστασης.

Στην περίοδο της Κατοχής και της Αντίστασης, σημαντική όψη ήταν η σύνοδος του προοδευμένου Άρη με το γενέθλιο Ερμή, που διάρκεσε από τον Απρίλιο του 1941 μέχρι τον Ιούλιο του 1944, καλύπτοντας ουσιαστικά όλο το διάστημα της Κατοχής. Από την όψη αυτή φαίνεται καθαρά ότι η αντίσταση και ο αγώνας για ελευθερία είχαν κυριαρχήσει στο μυαλό των Ελλήνων.

Βέβαια απουσίαζε η ψυχρή λογική και η ψύχραιμη αντιμετώπιση της κάθε κατάστασης αφού η σκέψη ήταν κυρίως παρορμητική. Έτσι οι Έλληνες μπορούσαν εύκολα να αναλάβουν κάθε παράτολμο εγχείρημα, δεν μπορούσαν όμως να δείξουν την απαραίτητη διπλωματία ή να διαπραγματευτούν μεταξύ τους κάποια ουσιαστική συμβιβαστική λύση.

Το πρώτο διάστημα της Κατοχής ήταν και το σκληρότερο. Η Ελλάδα είχε να αντιμετωπίσει όχι μόνο τους κατακτητές που εκμεταλλεύονταν προς όφελός τους κάθε παραγωγική δύναμη της χώρας αλλά και το ναυτικό αποκλεισμό που είχαν επιβάλει οι Εγγλέζοι για να εμποδίσουν τον ανεφοδιασμό των Γερμανών και μαζί με αυτούς και των υπόδουλων Ελλήνων.

Αποτέλεσμα ήταν χιλιάδες άνθρωποι να πεθάνουν από τη πείνα και τις κακουχίες στο βαρύ χειμώνα του 1941-42. Στο διάστημα αυτό κυριαρχεί το πέρασμα του Χείρωνα από το ναδίρ του ωροσκοπίου, που διάρκεσε από το καλοκαίρι του 1941 μέχρι το καλοκαίρι του 1942, σχηματίζοντας τρεις φορές αντίθεση ακριβείας με το Μεσουράνημα.

Οι διελεύσεις του Χείρωνα δεν είναι ευχάριστες αλλά είναι χρήσιμες αφού μας βοηθάνε να έρθουμε αντιμέτωποι με πληγές που συνήθως κρύβουμε μέσα μας. Η περίοδος αυτή της απόλυτης ανέχειας ήταν ίσως απαραίτητη για να υπάρξει ένα ξεκαθάρισμα σε ιδέες, αντιλήψεις και συστήματα αξιών που πλέον είχαν παλιώσει και έπρεπε να αλλάξουν. Η κατάρρευση της κυβέρνησης και του κρατικού μηχανισμού είχε βέβαια τραγικές συνέπειες, ήταν όμως και μια ευκαιρία οι άνθρωποι να έρθουν πιο κοντά ο ένας στον άλλον αφήνοντας πίσω τους μακροχρόνιες αντιπαραθέσεις για πολιτικά συστήματα και ιδεολογίες που τους είχαν χωρίσει.

Η ευκαιρία υπήρχε έστω κι αν έμεινε μόνο ευκαιρία. Η δυνατότητα για ένα καινούργιο ξεκίνημα φάνηκε αμέσως μετά όταν ο Ουρανός σχημάτισε σύνοδο με τον Ωροσκόπο από τον Ιούνιο του 1942 μέχρι τον Απρίλιο του 1943. Σχεδόν

ταυτόχρονα αλλά με μεγαλύτερη διάρκεια λόγω της πιο αργής κίνησής του, ο Πλούτωνας σχημάτισε αντίθεση με το γενέθλιο Ουρανό και τρίγωνο με το γενέθλιο Πλούτωνα, από το καλοκαίρι του 1942 μέχρι το καλοκαίρι του 1944.

Αυτές οι ταυτόχρονες όψεις από Ουρανό και Πλούτωνα δείχνουν ότι η Ελλάδα θα άλλαζε. Η επιθυμία για ελευθερία ήταν έντονη και πλέον τα δεσμά δεν μπορούσαν να γίνουν ανεκτά, αφού οι Έλληνες νοιώθανε αρκετά δυνατοί για να διεκδικήσουν την ελευθερία τους. Η αλλαγή δεν θα ήταν επιφανειακή αλλά εκ βαθέων και το ζητούμενο ήταν να υπάρξει συνεννόηση και συμφωνία για την επόμενη μέρα. Αλλά είπαμε πως σε όλο αυτό διάστημα ο προοδευμένος Άρης ήταν σε σύνοδο με το γενέθλιο Ερμή κάτι που βοήθαγε την παράτολμη σκέψη αντί για την ψυχρή λογική.

Επίσης βλέπουμε στον παραπάνω χάρτη ότι ο Χείρωνας ήδη έχει προχωρήσει σχηματίζοντας αντίθεση με γενέθλιο Ερμή και προοδευμένο Άρη. Όσο η Αντίσταση δυνάμωνε, τόσο οι αντιπαραθέσεις έρχονταν στην επιφάνεια και αντί για την πολυπόθητη συσπείρωση έρχονταν η διάσπαση.

Εμφύλιος (1944 - 1949)

Όπως ήδη αναφέραμε οι συγκρούσεις ανάμεσα σε Έλληνες δεν έλειψαν ούτε κατά τη διάρκεια της Κατοχής και αφορούσαν μάχες των αντιστασιακών οργανώσεων με συνεργάτες των κατακτητών αλλά και αναμεταξύ τους. Το καλοκαίρι του 1944 οι συγκρούσεις διεξάγονταν κυρίως στην Αθήνα, με συνεχόμενα μπλόκα σε γειτονιές αλλά και οδομαχίες, με τραγικότερο περιστατικό εκείνη την περίοδο το μπλόκο της Κοκκινιάς στις 17 Αυγούστου 1944, δύο μέρες μετά από οδομαχίες στην συνοικία - άντρο του ΕΑΜ. Άλλωστε μεγάλο μέρος της επαρχίας είχε ουσιαστικά ήδη απελευθερωθεί και βρισκονταν κάτω από τον έλεγχο του ΕΛΑΣ.

Από την άλλη μεριά, στη διάρκεια της Κατοχής δρούσαν παραστρατιωτικές οργανώσεις όπως η «Χ» που ουσιαστικά συνεργάζονταν και με τους Γερμανούς αλλά και με Άγγλους, έχοντας σαν σκοπό να εμποδίσουν την άνοδο του κομμουνισμού στην Ελλάδα. Έτσι από το 1943, όταν διαδόθηκε σαν φήμη, που τελικά ήταν κίνηση αντιπερισπασμού, ότι οι σύμμαχοι ετοιμάζουν απόβαση στην Ελλάδα, είχε αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση για τους Γερμανούς και πλέον όλο το ενδιαφέρον ήταν στο ποιος θα έχει το πάνω χέρι την επόμενη μέρα του πολέμου.

Στις 28 Οκτωβρίου 1944, ακριβώς τέσσερα χρόνια μετά την έναρξη του πολέμου, ήρθε στην Ελλάδα η εξόριστη κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, με πρωθυπουργό τον Γεώργιο Παπανδρέου, και τη συμμετοχή και αριστερών υπουργών. Διοικητής των ενόπλων δυνάμεων στην Ελλάδα, συμπεριλαμβανομένου του ΕΛΑΣ, ορίσθηκε ο βρετανός στρατηγός Σκόμπι και, πέρα από την ανασυγκρότηση του κράτους, το φλέγων θέμα της περιόδου ήταν ο αφοπλισμός των αντιστασιακών οργανώσεων.

Εκείνη την περίοδο ο ΕΛΑΣ αριθμούσε περίπου πενήντα χιλιάδες αξιωματικούς και οπλίτες και είχε ευρύτερη απήχηση στα λαϊκά στρώματα. Σε πολλές περιοχές της Ελλάδας ασκούσε την εξουσία, και είχε ήδη ξεκινήσει τις διώξεις όσων θεωρούνταν συνεργάτες των Γερμανών, ενώ εκτός από την ροπή προς το σοβιετικό καθεστώς και την καχυποψία απέναντι στους Άγγλους, είχε κάθε λόγο να αποτρέψει την ανασύσταση του προπολεμικού πολιτεύματος τύπου βασιλευόμενης δικτατορίας που θα προέβαινε σε νέες διώξεις κατά των κομμουνιστών. Από την άλλη πλευρά, μετά τη συμφωνία των νικητών του πολέμου, η Ελλάδα ανήκε στη σφαίρα επιρροής των Άγγλων, οι οποίοι ήξεραν ότι έπρεπε να συντρίψουν το κομμουνιστικό στοιχείο προκειμένου να επιβληθούν.

Στην προσπάθεια τους αυτή, όπως ήταν φυσικό, βρήκαν πολλούς συνεργάτες: τους παλιούς και νέους πολιτικούς που έλπιζαν να διαδραματίσουν κάποιο ρόλο στο νέο πολίτευμα, το βασιλιά που έλπιζε να διατηρήσει το θρόνο του, τους συνεργάτες των Γερμανών που έλπιζαν να αποφύγουν την παραδειγματική τιμωρία και γενικά όλο τον κόσμο που δεν ήθελε η Ελλάδα να μετατραπεί σε κομμουνιστικό κράτος.

Την 1η Δεκεμβρίου 1944 ο στρατηγός Σκόμπι έστειλε τηλεσίγραφο ζητώντας το γενικό αφοπλισμό μέσα σε δέκα ημέρες. Από τον αφοπλισμό εξαιρούνταν μόνο η «Ορεινή Ταξιαρχία» και ο «Ιερός Λόχος» δηλαδή τα τμήματα του ελληνικού στρατού που πολέμησαν σε Βόρεια Αφρική - Ιταλία και γύρισαν στην Ελλάδα σαν τακτικός στρατός, αφού πρώτα «καθαρίστηκαν» από τα «φιλο-ΕΑΜικά» στοιχεία.

Την επόμενη μέρα οι υπουργοί του ΕΑΜ παραιτήθηκαν και οργανώθηκε συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τις 3 Δεκεμβρίου στην πλατεία Συντάγματος. Η πολυπληθής συγκέντρωση κατάληξε σε τραγωδία όταν το πλήθος δέχθηκε πυροβολισμούς και, σύμφωνα με το ΕΑΜ, σκοτώθηκαν 28 άτομα.

Την επόμενη μέρα κηρύχθηκε γενική απεργία και πορεία που επίσης χτυπήθηκε με πυροβολισμούς, στους οποίους απάντησαν ένοπλα τμήματα του ΕΛΑΣ. Το ίδιο απόγευμα ο στρατηγός Σκόμπι κήρυξε στρατιωτικό νόμο αλλά αυτό δεν εμπόδισε την πρωτεύουσα να μετατραπεί σε πεδίο μάχης για 33 μέρες περίπου. Στις συγκρούσεις που διεξήχθησαν στις γειτονιές της Αθήνας και του Πειραιά, και έμειναν γνωστές σαν «Δεκεμβριανά», απέναντι από το κομμουνιστικό μέτωπο του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ είχε συνασπιστεί όλο το φάσμα των υπολοίπων δυνάμεων, από τη «Σοσιαδημοκρατία» του Γ. Παπανδρέου και τους παλιούς Βενιζελικούς μέχρι τους φιλοβασιλικούς και τα τάγματα ασφαλείας που συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς, ενώ ενεργό ρόλο έπαιξε και η αγγλική αεροπορία. Αποτέλεσμα των μαχών που διεξήχθησαν στην Αθήνα ήταν να σκοτωθούν χιλιάδες άνθρωποι μέχρι τις αρχές Ιανουαρίου 1945, όταν το ΕΑΜ αναγκάστηκε να συνθηκολογήσει και να εγκαταλείψει την πρωτεύουσα ηττημένο.

Στη συνέχεια, στις 12 Φεβρουαρίου 1945 υπογράφηκε η συμφωνία της Βάρκιζας ανάμεσα στον ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και στην κυβέρνηση Πλαστήρα, που μετά από υπόδειξη των Άγγλων είχε αντικαταστήσει τον Γ. Παπανδρέου, ώστε κάπως να

κατευναστούν τα πνεύματα. Θεωρητικά η συμφωνία δεν ήταν κακή αφού προέβλεπε τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ και σε αντάλλαγμα θα δινόταν αμνηστία για «πολιτικά» εγκλήματα, άρση του στρατιωτικού νόμου, δημοψήφισμα για το πολιτειακό, παραπομπή σε δίκη των συνεργατών των κατακτητών κλπ.

Ωστόσο το μερικό αφοπλισμό του ΕΛΑΣ ακολούθησε αυτό που η Αριστερά ονόμασε «Λευκή Τρομοκρατία», δηλαδή κύμα τρομοκράτησης και δολοφονίας αριστερών από ένοπλα παραστρατιωτικά σώματα με την ανοχή ή τη συνεργασία των αρχών. Έτσι οι πρώην συνεργάτες των Γερμανών μεταβλήθηκαν από διωκόμενοι σε διώκτες και «δεξιά χέρια» του νέου καθεστώτος, όπως ήταν και στην Κατοχή.

Από την άλλη η στάση της ηγεσίας του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ όταν υπόγραφε τη συμφωνία ήταν ίσως αφελής αλλά τουλάχιστον ειλικρινής, αφού δεν δίστασε να αποκηρύξει όσες μονάδες του δεν δέχτηκαν να αφοπλιστούν, ανάμεσά τους και τον αρχικαπετάνιο του ΕΛΑΣ Άρη Βελουχιώτη. Άλλωστε το ΚΚΕ δεν είχε πολλές διαθέσιμες επιλογές αφού είχε χάσει τη μάχη της Αθήνας και δεν μπορούσε να περιμένει υποστήριξη από τη Σοβιετική Ένωση.

Στις 31 Μαρτίου 1946 έγιναν οι πρώτες εκλογές μετά από δέκα χρόνια δικτατορίας και κατοχής. Το ΚΚΕ απείχε και μέσα σε κλίμα τρομοκρατίας η Ενωμένη Παράταξη Εθνικοφρόνων, δηλαδή η Δεξιά, πήρε άνετη πλειοψηφία με 55%. Το χάσμα που χώριζε τους δύο διαφορετικούς κόσμους που συγκροτούσαν την Ελλάδα βάρυνε ακόμα περισσότερο και πλέον οι διώξεις των αριστερών γίνονταν με νόμο του κράτους.

Έτσι με το Γ΄ ψήφισμα του Ιουνίου 1946 «περί εκτάκτων μέτρων αφορώντων την δημοσίαν τάξιν και ασφάλειαν» στήθηκαν έκτακτα στρατοδικεία που έστελναν τους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης στο εκτελεστικό απόσπασμα ή στην εξορία. Μέσα σ' αυτό το κλίμα, την 1η Σεπτεμβρίου 1946 έγινε δημοψήφισμα που επανέφερε τη βασιλεία με ποσοστό 69%.

Δεν είναι ξεκάθαρο πότε ξεκίνησε επίσημα ο Εμφύλιος αφού το ΚΚΕ είχε μια αντιφατικότητα στις ενέργειες του: από τη μια επέμενε στις ειρηνικές μορφές πάλης και συμμετείχε και στο δημοψήφισμα για την επαναφορά της βασιλείας, ενώ από την άλλη ενίσχυε και τον ένοπλο αγώνα, τουλάχιστον για να προστατευτούν τα μέλη του από τη «Λευκή Τρομοκρατία». Επίσης, όπως έχουμε

αναφέρει οι ένοπλες συγκρούσεις ανάμεσα σε αντάρτικες ομάδες δεν έλειψαν ούτε στα χρόνια της Κατοχής.

Πάντως η έναρξη του Εμφυλίου τοποθετείται κάπου ανάμεσα στο Φεβρουάριο 1946 όταν το ΚΚΕ αποφάσισε την οργάνωση ένοπλης πάλης κατά της αντικομμουνιστικής δράσης και του Οκτωβρίου 1946, όταν ιδρύθηκε το Γενικό Αρχηγείο του Δημοκρατικού Στρατού, δηλαδή του στρατού των κομμουνιστών. Η πρώτη επίθεση ανταρτών έγινε στις 31 Μαρτίου 1946, ανήμερα των εκλογών, στο σταθμό της χωροφυλακής Λιτόχωρου Πιερίας.

Οι αιματηρές μάχες διεξήχθησαν σχεδόν σε όλη την επικράτεια και αρχικά ήταν αμφίροπες, ιδιαίτερα στη Βόρειο Ελλάδα όπου στις τάξεις του Δημοκρατικού Στρατού είχαν ενταχθεί οι σλαβόφωνοι πληθυσμοί και ο ανεφοδιασμός από Γιουγκοσλαβία και Αλβανία ήταν σχετικά εύκολος. Από το 1948 όμως η πλάστιγγα έγειρε υπέρ του Εθνικού Στρατού, δηλαδή του τακτικού ελληνικού στρατού ενισχυμένου με τους παρακρατικούς και την υποστήριξη των Άγγλων αλλά και των Αμερικανών που πλέον με το δόγμα Τρούμαν άρχισαν να παίζουν όλο και μεγαλύτερο ρόλο στο εσωτερικό της Ελλάδας.

Κρίσιμο γεγονός για τον τερματισμό του Εμφυλίου θεωρείται η απόφαση της Γιουγκοσλαβίας του Τίτου, μετά από διαφωνία της με τη Σοβιετική Ένωση, να κλείσει τα σύνορά της για το Δημοκρατικό Στρατό, τον Ιούλιο 1949. Επίσης, είναι φυσιολογικό ο Δημοκρατικός Στρατός να έχει όλο και μικρότερη απήχηση στο λαό, ο οποίος, επηρεασμένος και από τη μακροχρόνια τρομοκρατία και προπαγάνδα, δεν έβλεπε στην επικράτηση των κομμουνιστών κάποια βιώσιμη λύση.

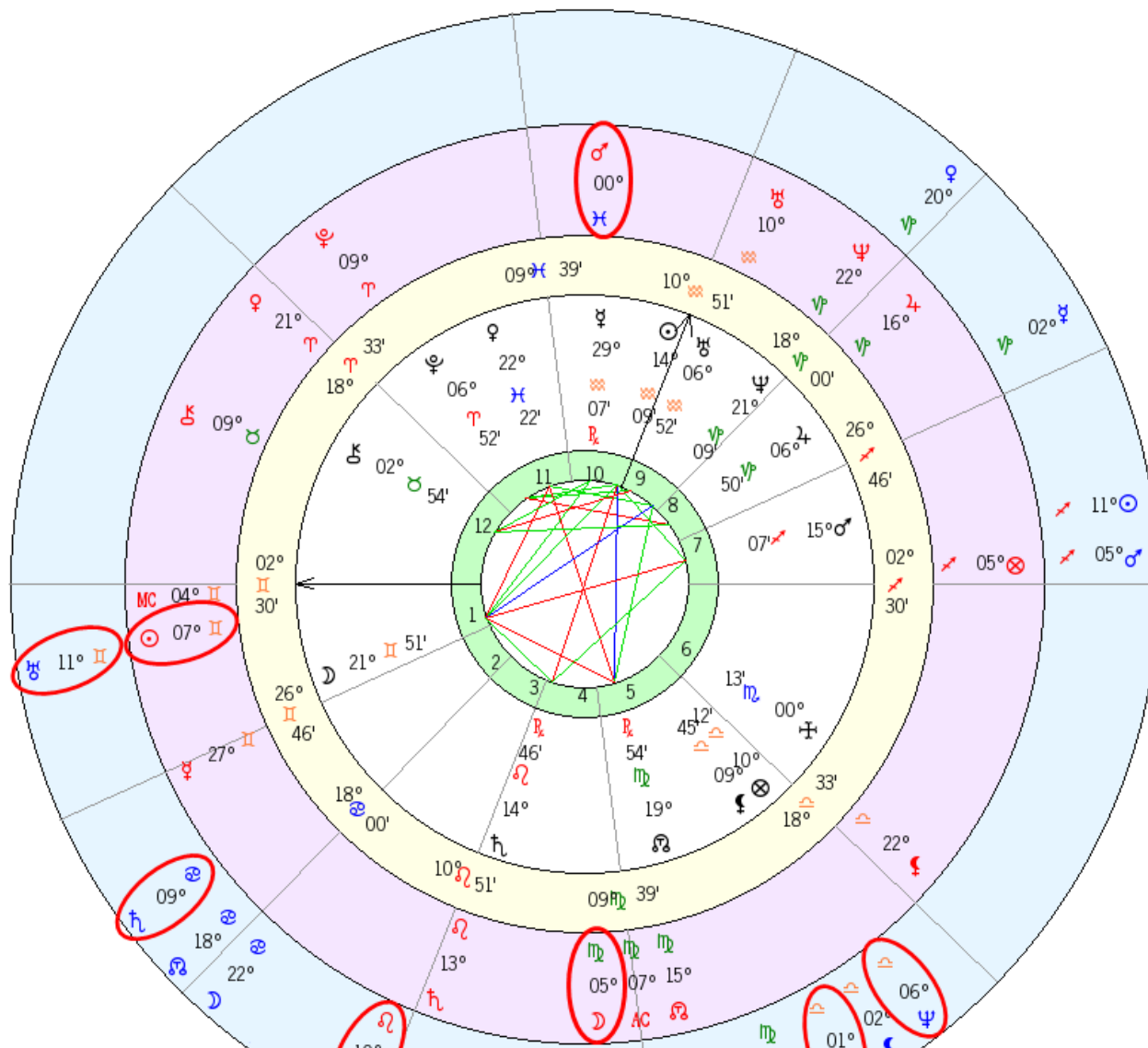
Η τελευταία μάχη του Εμφυλίου δόθηκε στο Γράμμο στις 29 Αυγούστου 1949 και στις 15 Σεπτεμβρίου 1949 αναγγέλθηκε από το ραδιόφωνο η λήξη των εχθροπραξιών. Κάτι που επιβεβαίωσε η εξόριστη πλέον «Προσωρινή Δημοκρατική Κυβέρνηση» των ανταρτών στις 17 Οκτωβρίου 1949.

Ο τερματισμός του πολέμου δεν σήμανε και την ειρήνη στην κοινωνία αφού οι διώξεις αριστερών συνεχίστηκαν για πολλά ακόμα χρόνια. Υπολογίζεται ότι περισσότεροι από 4.000 κομμουνιστές εκτελέστηκαν με βάση τον αναγκαστικό νόμο 509/1947, που έθετε εκτός νόμου το ΚΚΕ, ενώ πολύ περισσότεροι ήταν αυτοί που καταλήξαν στις φυλακές και στην εξορία. Επίσης εκατοντάδες χιλιάδες ήταν οι πρόσφυγες που άφησε πίσω του ο Εμφύλιος. Μοναδική φωτεινή

αναλαμπή στα σκοτεινά εκείνα χρόνια ήταν η ένωση των Δωδεκανήσων που έδωσε στην Ελλάδα τα σημερινά της σύνορα.

Οι άλλες διεκδικήσεις στη Βόρεια Ήπειρο, την Ανατολική Θράκη και την Κύπρο δεν βρήκαν ανταπόκριση αλλά ούτε και αποτέλεσαν προτεραιότητα για τις αδύναμες ελληνικές κυβερνήσεις που προσπαθούσαν να επιβληθούν στο εσωτερικό της χώρας.

Ας εξετάσουμε τώρα την αστρολογική πλευρά των γεγονότων που ίσως μας βοηθήσει να δούμε από μια διαφορετική οπτική γωνία τις ενέργειες που δρούσαν στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Οι διελεύσεις / πρόοδοι στον χάρτη είναι υπολογισμένες για 3/12/1944, ημερομηνία έναρξης των «Δεκεμβριανών»

Το σκηνικό για τον Εμφύλιο που θα επακολουθούσε, είχε ήδη στηθεί από την τελευταία περίοδο της γερμανικής Κατοχής, αφού οι αντίπαλες παρατάξεις προσπαθούσαν να βρεθούν σε όσο το δυνατόν πιο ισχυρή θέση για την «επόμενη μέρα».

Στο ωροσκόπιο της Ελλάδας είχαμε δύο πολύ σημαντικές διελεύσεις: η πρώτη χρονικά ξεκίνησε τον Αύγουστο του 1944 και ήταν η αντίθεση του Κρόνου με το γενέθλιο Δία και ταυτόχρονα τετράγωνο με το γενέθλιο Πλούτωνα. Λίγο αργότερα, το Σεπτέμβριο του 1944 ξεκίνησε η αντίθεση του Πλούτωνα με το Μεσουράνημα της Ελλάδας. Ας δούμε όμως πρώτα τη διέλευση του Κρόνου.

Η αντίθεση Δία - Κρόνου μπορεί να ερμηνεύσει τα διαφορετικά συναισθήματα που υπήρχαν ταυτόχρονα. Από τη μια πλευρά αισιοδοξία και ελπίδα για την απελευθέρωση ενώ από την άλλη φόβος και ανασφάλεια για το τι θα επακολουθήσει. Επίσης όμως η ίδια αντίθεση μπορεί να δείξει τους δύο διαφορετικούς δρόμους που ήταν διαθέσιμοι, τουλάχιστον θεωρητικά. Από τη μια πλευρά ήταν η πεπατημένη που ζήτηγε από την Ελλάδα να αποδεχτεί τις επιλογές των ισχυρών της γης και να ενταχθεί στο στρατόπεδο της Δύσης, ενώ από την άλλη υπήρχε το όνειρο για μια διαφορετική πορεία, ίσως χωρίς σαφή

προσανατολισμό ή ακόμα και σε λάθος κατεύθυνση αλλά με πολύ ρομαντισμό και πάθος.

Η ενέργεια της αντίθεσης μαζεύτηκε στον Πλούτωνα που τετραγώνιζε τους δύο πλανήτες. Η δράση του Πλούτωνα είναι συχνά βίαιη και κάτω από την επίδραση δύο τόσο αντίθετων δυνάμεων, είναι επόμενο να ξεσπάσει χωρίς να προσπαθήσει να κρατήσει τα προσχήματα. Ειδικά όταν την ίδια χρονική στιγμή ο διελαύνων Πλούτωνα περνάει από το ναδίρ του Ωροσκοπίου, οι εξελίξεις εύκολα ξεφεύγουν από κάθε έλεγχο.

Οι όψεις του Κρόνου με Δία και Πλούτωνα ήταν ακριβείας για πρώτη φορά στις 15 Αυγούστου 1944, ημερομηνία που διεξήχθησαν οδομαχίες στην Κοκκινιά, οι οποίες οδήγησαν στο μπλόκο δύο μέρες μετά. Λόγω της ανάδρομης κίνησης, οι όψεις του Κρόνου με τους γενέθλιους Δία και Πλούτωνα ήταν ξανά ακριβείας στις αρχές Ιανουαρίου 1945, δηλαδή στο τέλος των Δεκεμβριανών, και μια τρίτη φορά το Μάιο του 1945 όταν είχαν πια ξεκινήσει, τουλάχιστον ανεπίσημα, οι διώξεις των αριστερών.

Η διέλευση του ανάδρομου Κρόνου που ήταν ακριβείας στις 3 Ιανουαρίου 1944, όταν οι Αθήνα φλεγόταν από τις οδομαχίες, ήταν ιδιαίτερα σημαντική γιατί την ίδια περίοδο ο Ποσειδώνας σχημάτιζε αντίθεση με τον Πλούτωνα και τετράγωνο με το Δία. Ουσιαστικά δηλαδή στο ωροσκόπιο της Ελλάδας είχε σχηματιστεί ένα Μεγάλο Τετράγωνο από το γενέθλιο τετράγωνο Δία - Πλούτωνα και το διελαύνων τετράγωνο Κρόνου - Ποσειδώνα. Η παρουσία του Ποσειδώνα δημιούργησε την επιθυμία για υλοποίηση των οραμάτων και τη ψευδαισθηση της διεκδίκησης του ανέφικτου, ενώ ο σχηματισμός αυτός στα ζώδια του παρορμητικού σταυρού δεν άφησε περιθώριο για ψύχραιμη αντιμετώπιση της κατάστασης.

Η ένταση από το τετράγωνο Κρόνου - Ποσειδώνα στα τέλη του πολέμου, αφορά όλο τον κόσμο δείχνοντας τη σύγκρουση ανάμεσα στο όνειρο, στο οποίο πλέον οι λαοί είχαν δικαίωμα, και στη σκληρή πραγματικότητα που άφησε πίσω του ο πόλεμος. Αλλά για την Ελλάδα ο συνδυασμός με το γενέθλιο τετράγωνο Δία - Πλούτωνα έδειξε ότι ο εντάσεις ήταν πολλαπλάσιες, με καταστροφικές συνέπειες.

Σαν να μην έφτανε αυτό, εκείνη την περίοδο το ωροσκόπιο της Ελλάδας είχε μια ακόμα δύσκολη διέλευση: την αντίθεση του Πλούτωνα με το Μεσουράνημα που

και κατ' επέκταση σημαίνει και αντίθεση με γενέθλιο Ήλιο και σύνοδο με γενέθλιο Κρόνο. Για πρώτη φορά η αντίθεση ενεργοποιήθηκε το Σεπτέμβριο του 1944 ενώ έγινε ακριβείας το καλοκαίρι του 1945.

Τα επόμενα χρόνια ο Πλούτωνας σχημάτισε συνολικά τρεις αντιθέσεις με το Μεσουράνημα, πέντε αντιθέσεις με τον Ήλιο και άλλες πέντε συνόδους με τον Κρόνο. Οι όψεις ακριβείας ολοκληρώθηκαν το καλοκαίρι του 1949 όταν διεξάγονταν οι τελευταίες μάχες του εμφύλιου πόλεμου. Βλέπουμε δηλαδή ότι το πέρασμα του Πλούτωνα από το ναδίρ του ωροσκοπίου σηματοδοτεί όλη την περίοδο από το τέλος της Κατοχής μέχρι και τις εμφύλιες συγκρούσεις.

Η θέση των γενέθλιων πλανητών στον άξονα MC-IC δείχνει την έντονη αμφισβήτηση της εξουσίας που είναι «γενέθλιο χαρακτηριστικό» αυτού του κράτους. Όταν η αντίθεση αυτή ενεργοποιείται από το πέρασμα του Πλούτωνα είναι λογικό να αναμένουμε δραματικά γεγονότα, αφού η απλή αμφισβήτηση παίρνει απόλυτο χαρακτήρα ζητώντας τη συνολική ανατροπή.

Σε κάθε ωροσκόπιο το πέρασμα του Πλούτωνα από το σημείο αυτό σηματοδοτεί ένα καινούργιο ξεκίνημα αλλά στην περίπτωση της Ελλάδας αυτό γίνεται με

πολύ πιο δραματικό τρόπο, λόγω της παρουσίας Ήλιου και Κρόνου στα άκρα του άξονα MC-IC. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι θα πρέπει κάθε φορά να έχουμε έναν εμφύλιο πόλεμο. Αλλά με τις συνθήκες που είχαν διαμορφωθεί τη συγκεκριμένη περίοδο ήταν πολύ δύσκολο να αποφευχθεί αυτή η εξέλιξη.

Μία ακόμα πολύ σημαντική όψη που δείχνει ξεκάθαρα τη δυσκολία αποφυγής του πολέμου σαν μέσο επίλυσης των διαφορών, είναι το τετράγωνο του προοδευμένου Άρη με τον Ωροσκόπο του κράτους. Πλέον περιθώρια για διαπραγματεύσεις και υποχωρήσεις δεν υπήρχαν. Η εικόνα της Ελλάδας θα άλλαζε και αυτό θα γινόταν με βίαιο και αιματηρό τρόπο. Η όψη αυτή κράτησε από τον Ιούνιο του 1946 (όταν με ψήφισμα της βουλής στήθηκαν τα πρώτα έκτακτα στρατοδικεία για τους αριστερούς) μέχρι τον Οκτώβριο του 1949 (όταν ο Δημοκρατικός Στρατός ανακοίνωσε τον τερματισμό των εχθροπραξιών), ορίζοντας ουσιαστικά τη διάρκεια του εμφυλίου. Η όψη ήταν ακριβείας το Φεβρουάριο του 1948 όταν συνέβη ένα καθοριστικό γεγονός για την πορεία του πολέμου: η άφιξη στην Αθήνα αμερικάνου στρατηγού και ομάδας συμβούλων για την ενίσχυση του Εθνικού Στρατού.

Βλέπουμε ότι η περίοδος του εμφυλίου πολέμου καθορίζεται από δύο πολύ δύσκολες, μακροχρόνιες όψεις: το πέρασμα του Πλούτωνα από το ναδίρ του ωροσκοπίου και το τετράγωνο του προοδευμένου Άρη με τον Ωροσκόπο.

Παράλληλα με αυτές τις όψεις, ο Ποσειδώνας σχημάτισε αντίθεση με το γενέθλιο Πλούτωνα και τετράγωνο με το γενέθλιο Δία, όψεις που ξεκίνησαν με τα Δεκεμβριανά, όπως ήδη αναφέραμε παραπάνω, και ολοκληρώθηκαν το Σεπτέμβριο του 1946. Στην ίδια θέση βρέθηκε και ο Χείρωνας το Σεπτέμβριο του 1945, ενισχύοντας την ένταση στο ευαίσθητο αυτό σημείο και δείχνοντας ότι η συγκεκριμένη περίοδος θα φέρει πολλές πληγές στην επιφάνεια.

Ο Ουρανός σχημάτισε αντίθεση με το γενέθλιο Άρη από το καλοκαίρι του 1945 μέχρι την άνοιξη του 1946. Οι όψεις αυτές αφορούν στην περίοδο όπου «άναψε το φυτίλι» του πολέμου. Ο εμφύλιος φούντωσε το 1947 όταν, εκτός από τις όψεις του Πλούτωνα και του προοδευμένου Άρη, είχαμε επίσης τη διέλευση του Κρόνου από το ναδίρ του ωροσκοπίου (καλοκαίρι 1947) και το τετράγωνο του Χείρωνα με Μεσουράνημα, Ήλιο & Κρόνο (φθινόπωρο 1947).

Κλείνοντας την αστρολογική ανάλυση του εμφυλίου πόλεμου, που όπως είδαμε ήταν μια περίοδος γεμάτη με δυναμικές όψεις, αξίζει να κάνουμε μια αναφορά στη συμφωνία της Βάρκιζας, ένα κρίσιμο σημείο καμπής στην εξέλιξη των γεγονότων αφού επιτεύχθηκε μια συμφωνία που κάτω από προϋποθέσεις θα μπορούσε να εκτονώσει τη συσσωρευμένη ένταση.

Η συμφωνία υπογράφηκε το Φεβρουάριο του 1945 όταν ταυτόχρονα Ήλιος και Σελήνη σχημάτιζαν τετράγωνο στην προοδευμένη κίνηση τους. Ουσιαστικά τότε ολοκληρωνόταν η πρώτη φάση του 30ετούς κύκλου που είχε ξεκινήσει με τη Νέα Σελήνη το 1937. Στα κάτι λιγότερο από οχτώ χρόνια που μεσολάβησαν, οι δύο αντίπαλες παρατάξεις συγκρούστηκαν με σκληρότητα διχάζοντας το λαό, με μοναδική περίοδο ανακωχής τον ελληνοϊταλικό πόλεμο, ίσως και τα πρώτα χρόνια της Κατοχής.

Η υπογραφή της συμφωνίας με την ολοκλήρωση της πρώτης φάσης του κύκλου της Σελήνης, θα μπορούσε να σηματοδοτεί τον τερματισμό των συγκρούσεων και πλέον την κοινή πορεία συνθέτοντας τις αντίπαλες απόψεις. Στο προοδευμένο τετράγωνο των δύο Φώτων του ωροσκοπίου, ο Ήλιος σχημάτιζε τρίγωνο με το

γενέθλιο Ουρανό και εξαγώνο με το γενέθλιο Πλούτωνα, ενώ η Σελήνη σχημάτιζε τρίγωνο με το γενέθλιο Δία.

Ευνοϊκές όψεις σε κρίσιμα σημεία του ωροσκοπίου που δείχνουν ότι η ενέργεια του τετραγώνου θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί εποικοδομητικά. Ωστόσο οι συνθήκες που είχαν διαμορφωθεί, και που φαίνονται από τις εντάσεις σε άλλα σημεία του ωροσκοπίου όπως είδαμε, δεν άφησαν αυτή τη δυνατότητα να εξελιχθεί. Έτσι ο δυναμισμός του τετραγώνου Ήλιου - Σελήνης ουσιαστικά αποτέλεσε αφετηρία για την τελική σύγκρουση αντί να γίνει η αρχή για το ξεπέρασμά της.

Συμπεράσματα

Στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο που εξετάσαμε, υπήρχαν δύο δεδομένα για την Ελλάδα. Το πρώτο ήταν ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος, στον οποίο η Ελλάδα αναγκάστηκε να συμμετάσχει για να προστατέψει την εδαφική της ακεραιότητα. Το δεύτερο δεδομένο ήταν η βαθιά διαιρεμένη κοινωνία, κληρονομιά του εθνικού διχασμού από την εποχή του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Το πρώτο δεδομένο έφερε τον πόλεμο και την Κατοχή που οδήγησαν

την εσωτερική αντιπαράθεση στα άκρα, κάνοντας τον εμφύλιο ουσιαστικά αναπόφευκτο.

Αν δεν υπήρχαν ο πόλεμος και η Κατοχή είναι εξαιρετικά αμφίβολο αν το ΚΚΕ θα συγκροτούσε ποτέ ένοπλες ομάδες για να συγκρουστεί με το καθεστώς, σαν απάντηση στις διώξεις και στις εξορίες που υπήρχαν τα προηγούμενα χρόνια. Σε συνθήκες Κατοχής όμως, η συγκρότηση αντάρτικου στρατού ήταν εθνικό χρέος, κάτι που, εκτός από τη συμβολή στην απελευθέρωση της Ελλάδας, είχε κι ένα παράπλευρο, για πολλούς ανεπιθύμητο, αποτέλεσμα: Για πρώτη φορά οι κομμουνιστικές δυνάμεις έλεγχαν ένα μεγάλο μέρος της Ελλάδας, έχοντας μάλιστα λαϊκή υποστήριξη πολύ μεγαλύτερη απ' όση γνώρισε ποτέ το ΚΚΕ προπολεμικά.

Δεύτερη συνέπεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου ήταν ότι μετά τη λήξη του όλη η υφήλιος χωρίστηκε σε δύο στρατόπεδα για μια μεγάλη περίοδο που χαρακτηρίστηκε σαν «ψυχρός πόλεμος». Σύμφωνα με τις επιθυμίες των ισχυρών της γης, η Ελλάδα ανήκε στο στρατόπεδο των Άγγλων, οι οποίοι ήταν αποφασισμένοι να επικυρώσουν την κυριαρχία τους. Έτσι η πρώτη σύγκρουση

των δύο στρατοπέδων στα πλαίσια του ψυχρού πόλεμου διαδραματίστηκε στην Ελλάδα.

Ουσιαστικά λοιπόν η χώρα σύρθηκε στις εξελίξεις αυτές υπό το βάρος δυνάμεων που την ξεπερνούσαν και χωρίς να έχει τις εσωτερικές αντοχές για να διατηρήσει την κοινωνική συνοχή. Έτσι μέσα στον κατακλυσμό γεγονότων που δεν μπορούσε να ελέγξει, το μόνο που είχε να αντιπαραθέσει ήταν το πάθος και η αυτοθυσία των απλών ανθρώπων που βρέθηκαν να πολεμούν Ιταλούς στα βουνά της Πίνδου, να πεθαίνουν από πείνα στους δρόμους, να στέκονται μπροστά σε γερμανικό εκτελεστικό απόσπασμα και τελικά να αλληλοσκοτώνονται διεκδικώντας ο καθένας το δικό του όνειρο.

Από αστρολογικής άποψης, η Ελλάδα βίωνε το τέλος μιας εποχής στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του 1930 και έψαχνε μια καινούργια κατεύθυνση για το μέλλον. Αν αυτό συνέβαινε σ' ένα ειρηνικό διεθνές περιβάλλον, η διαμόρφωση αυτής της κατεύθυνσης θα μπορούσε να είναι πιο ήπια και θα υπήρχαν περισσότερες πιθανότητες να βρεθεί μια κοινή συνισταμένη των διαφορετικών δυνάμεων της κοινωνίας. Δυστυχώς όμως η Ελλάδα δεν ήταν τόσο τυχερή. Είδαμε στις προηγούμενες παραγράφους ότι όλοι οι μακρινοί πλανήτες αλλά και

ο Άρης στην προοδευμένη κίνησή του ενεργοποίησαν κρίσιμες μοίρες του ωροσκοπίου.

Οι κύκλοι των πλανητών αφορούν όλη την ανθρωπότητα. Η επαφή όμως των κύκλων αυτών με κρίσιμες μοίρες του ωροσκοπίου της Ελλάδας δείχνει πόσο πολύ επηρεάστηκε η χώρα από τις διεθνείς εξελίξεις. Λαμβάνοντας υπόψη τα δεδομένα που αναφέραμε στην αρχή, είναι μάλλον δύσκολο να φανταστούμε κάποια διαφορετική εξέλιξη. Οι κινήσεις των πλανητών απλά επιβεβαιώνουν ότι η Ελλάδα ήταν ουσιαστικά έρμαιο των κοσμοϊστορικών γεγονότων που διαμόρφωναν την παγκόσμια ιστορία. Η ενέργεια των δυναμικών όψεων που συνέβαιναν σε όλη τη διάρκεια της περιόδου, την έκαναν να μην αποδεχτεί τη μοίρα της παθητικά αλλά να αγωνιστεί όπως νόμιζε καλύτερα.

Συνοψίζοντας μπορούμε να αναφέρουμε τρία βασικά συμπεράσματα από την αστρολογική ανάλυση:

Στα τέλη της δεκαετίας του 1930 η Ελλάδα αναζητούσε να χαράξει μια καινούργια πορεία, κάτι που συνήθως γίνεται μέσα από συγκρούσεις και

αντιδράσεις. Τα διεθνή γεγονότα έκαναν τη διαδικασία αυτή πολύ πιο επώδυνη απ' όσο θα ήταν σ' ένα διαφορετικό διεθνές περιβάλλον.

Το κύριο θέμα για την Ελλάδα στη συγκεκριμένη περίοδο δεν ήταν τόσο ο πόλεμος και η Κατοχή, όσο η εσωτερική σύγκρουση που τελικά εξελίχθηκε σε εμφύλιο. Η επέμβαση των ξένων επιτάχυνε και σε κάποιο βαθμό καθόρισε τις εξελίξεις.

Η Ελλάδα υπήρξε πολύ ευαίσθητη στις διεθνείς εξελίξεις αφού ό,τι συνέβαινε στη σκακιέρα των ισχυρών είχε άμεσο αντίκτυπο και στο εσωτερικό της χώρας.

Τελικά, έστω κι αν χρειάστηκε να περάσει «δια πυρός και σιδήρου» ο σκοπός επιτευχθεί και χαραχτηκε μια καινούργια κατεύθυνση που θα οδηγούσε τη χώρα για τις επόμενες δεκαετίες. Είναι αλήθεια ότι η κατεύθυνση αυτή άφησε ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας στο περιθώριο αλλά πάντα υπάρχουν οι αδικημένοι της ιστορίας, αφού αυτή γράφεται σύμφωνα με το νόμο του ισχυρού.

Κλείνοντας θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι κανένας δεν θα μπορούσε να προβλέψει το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και την Κατοχή μελετώντας μόνο το ωροσκόπιο της Ελλάδας, όπως κάναμε εδώ. Θα μπορούσε όμως να μιλήσει για τις δυσκολίες που θα αντιμετώπιζε η χώρα, την εσωτερική αντιπαράθεση, την επίδραση των διεθνών εξελίξεων, την ανατροπή του καθεστώτος και το

αγωνιστικό φρόνημα των Ελλήνων. Η παρουσία όλων αυτών των χαρακτηριστικών στο συγκεκριμένο ιστορικό πλαίσιο, τελικά οδήγησε στα γεγονότα που αναλύσαμε στο άρθρο αυτό.

Δημήτρης Αντωνιάδης